

SZIJJ FERENC

A világ szerkezete

KASSÁK-EMLÉKVERS

A világ szerkezete hajtogatásos.
Megyek az utcán megrémülve,
és hirtelen belépek egy ajtón,
ott találom magam valaki másnak a lakásában,
fogadkozom erősen, hogy ez másé,
ez nem lehet az enyém, mert honnan jövök,
kivel találkoztam a sarkon, egy jóakarómmal,
aki tegnap megtagadott, de most azt mondta,
talán csak tévedésből.

A világ szerkezete két egymásba tolt fésű.
Miért kell mindenhová kalapács?
Minden ajtó, minden ablak mellé,
minden falra akasztott kép mellé,
a váróteremben minden pad alá,
a hirdetőoszlopok tetejére.

A világ szerkezete fényes kanál.
Addig nyújtózkodom,
amíg el nem érem a földet.
A fülemben mohát égetek.
Só a nyelvemen.

A világ szerkezete kilyukadt labda.
Nevetni kezdett, azt hitte, rosszul hall,
nyelt, köhögött, szóltak neki,
hogy ne itt, sírt, eszébe jutott valaki,
elfordult, elesett, megköszönte.
Kabátot terítettek a hasára,
a zsebekben kulcsosomók,
egy öregek otthona, villanyoltás.

A világ szerkezete pénzfeldobásos.
Sajnálom, de egy ideje már léghajóbetegségben
szenvedek, ez főleg kerékpárokra

vonatkozik, pékségekre, megengedem,
népligetek, futókörök, nem tudok végignézni
egy parkolást, el kell rohannom,
hátranézek, a kiáltás az arcomra fagy.

A világ szerkezete hiányos.
Mint egy kábeldob vagy leukoplaszt,
vagy nincs törvény érzelmi zsarolásra
nagy haszonnal, aranygyűszű,
az utolsó a százból, akárkit hajlamosak
megkergetni érte erdőn, mezőn,
városon át, leáll a forgalom,
az útkereszteződés alatt
nincs eltemetve senki.

A világ szerkezete dobozdobáló.
Lovak képében jelentkeznek,
hogy ők szívesen énekelnének,
lóéneket, mondják, van ilyen, dobognak
a lábukkal, marasztalnának engem is,
de hogyan. Sötét folt a homlokon.

A világ szerkezete ernyőkép.
Mutassak rá, hiszen ők mióta
verik a dobot, nincs senkijük,
csak a térfogattal, gipsz az egész,
homokágyon, én meg mire lennék
jó utána is, nyálasan, taknyosan,
véresen. Őket nem érheti kifogás.
Senkit nem érhet. Ők piros mellényben.

*(Megjegyzés: a vers néhány motívuma
Köves Éva festőművész képei nyomán
fogalmazódott meg.)*